

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

KRISTAN HIGGINS

kõik, mida kunagi
tahtnud olen

Kristan Higgins
ALL I EVER WANTED
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Kristan Higgins
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M11280614
ISBN 978-9949-25-619-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

*See raamat on armastuse ja tänutundega pühendatud
Carol Robinsonile,
kes on olnud mulle suurepärane sõber juba lapsepõlvest saati.
Armastan sind, Nana.*

Tunnustus

Nagu alati, tänan oma hiilgavat agentti Maria Carvainist, samuti imelist toimetajat Keyren Gerlachi ning kõiki teisi Harlequin HQN-is nende meeliülendava toetuse ja entusiasmi eest.

Suur tänu uskumatult kenale magistrikraadiga veterinaarile ning filosoofiadoktorile Sudesh Kumarile, kes vastas sajale küsimusele, ja Nick Schade'ile, Guillemot Kayaksi omanikule ning jumalate laevaehitajale. Külastage www.guillemot-kayaks.com, et saada aimu tema hingematvast meisterlikkusest. Nende nimede kasutamise eest tänan Annie, Jack ja Seamus Doyle'i; Jody Binghami; Shaunee Cole'i ning minu armsaid sõpru Hayley ja Tess McIntyre'it. Adiaris Flores aitas mind mõne hispaaniakeelse väljendiga... *gracias*, kullake!

Tänu ka Lane Garrison Gerardile, kes inspireeris mind Josephine'i mõnevõrra küsitava muusikamaitse osas.

Mind on õnnistatud paljude kaaskirjanike toetuse ja sõprusega ja kuigi ma ei saa neid kõiki nimetada, siis siin mõned: Cindy Gerard, Susan Mallery, Deeanne Gist, Cathy Maxwell, Susan Andersen, Allison Kent, Sherry Thomas ja Monica McInerney. Tänan teid! Südamest.

Ning lõpuks kogu minu armastus abikaasale ja lastele. Teie kolm olete minu jaoks kõik.

Esimene peatükk

Kui mees, keda ma armastasin, lähenes mu kabinetile, kerkis minu vaimusilma kujutluspilt veoautolt löögi saanud hirvest. Mina olin metafooriliselt rääkides hirm ning Mark Rousseau oli hukatusse viiv veoauto.

Ent asi on järgmine. Nagu me kõik teame, siis hirm kangestub alati, siit ka väljend *nagu valgusvihku sattunud hirm*. Hirm ja mina (Callie Grey, vanus 30 – seda täna hommikul kella 9.34-st alates) oleme täiesti teadlikud asjaolust, et veoauto sõidab meile otsa. Ent me lihtsalt seisame seal, oodates paratamatut, olgu tegemist siis veoautoga (hirve puhul) või mehega, kes kõnnib sportlikult minu poole (minu puhul), lakkamatu naeratus näol, pruunid juuksed hooletult lokkis, silmad jumalikud, tantsisklevad ja tumedad. Ma ootasin, hirvesilmsena. See oli kõik tegelikult liiga halb, sest väljaspool Marki mõjuala polnud ma sugugi hirm, kellele kohe otsa sõidetakse. Ma olin pigem armas ülemeelik siil või midagi sellist.

„Hei.” Mark muigas.

Kõmaki! Me pörkame kokku. Päikesevalgus voogas läbi vana telliskivihoone akende sisse, kus me Markiga töötasime, valgustades meest nii, et ta nägi välja kui miski, mille on maalinud Michelangelo. Et teda veelgi kütkestavamaks muuta, kandis ta vana vesti, mille ema oli talle aastaid tagasi kudunud – vormitu ja tuhmunud, ent miski, millest ta ei suutnud lihtsalt loobuda. Hea poeg ja seksijumal.

Calliesid oleks olnud justkui kaks – targem, mõistlikum mina (ma kujutlesin teda Michelle Obamana) ja armastuse osas totakas... Betty Boop. Michelle võiks kostitada Betty Boopi särtsaka kõrvakiiluga, millele järgneks jõuline raputamine. Paraku, Betty lihtsalt istus kütkestatuna, kui Esimene Leedi vastikusest norsatas.

„Tere,” ütlesin ma ja tundsin, kuidas mu nägu kuumama hakkas. Võiks ju arvata, et olles teda neli aastat peaaegu iga päev näinud, on minus arenenud teatav vastupidavus, aga ei. Minu rind pakitses igatsusest ja armastusest, kurk muutus kuivaks kui Sahara kõrb, jalad ja sõrmed surisesid. Kuigi ma püüdsin kogu hingest olla Intelligentne Kaastöötaja, väljendas mu ilme ilmselt midagi Haleda Imetluse laadset.

Mark toetus mu kirjutuslaua vastu, mis tähendas, et tema hargivahe oli... ohh, vaatame... umbes poolteise jala kaugusel minu näost, kuna ma istusin. Mitte et ma oleksin märganud, muidugi. „Palju õnne sünnipäevaks,” ütles ta, lastes sel kõlada kui kõige intiimsemal, kahemõttelisemal väljendil maailmas.

Nägu: nukleaarne. Süda: puperdav. Callie: poole tolli kaugusel orgasmist. „Tänan.”

„Ma tegin sulle muidugi kingituse,” mõmises Mark selle häälega... Jumal, see hää! Madal ja pehme ja sametine... sama hää! mida ta magamistoas kasutas, nagu ma väga hästi teadsin. Jah, Mark ja mina oleme koos olnud. Viis nädalat. Viis *imelist* nädalat. Peaaegu viis ja pool, kui seda tõeliselt analüüsida. Mida ma olin teinud.

Mark tõmbas tagataskust välja väikese nelinurkse pakikese. Minu süda jättis lööke vahele, samal ajal kui ajus kihutasid vastuolulised mõtted. *Ehted?* Betty kiljus. *See tähendab midagi. See on romantiline. Nii romantiline! Oh! Mu! Jumal!* Teisest küljest manitses Michelle ettevaatlikkusele. *Rahune maha, Callie. Vaatame, millise pöörde see asi võtab.*

„Oh, Mark! Tänan! Sa poleks pidanud,” ütlesin ma hingeldava häälega.

Teisel pool klaasist ja tellistest seina, mis eraldas meie töökohti, virutas Fleur Eames sahtli kinni. Sein oli vaid kümne jala kõrgune, laed asusid kaheteist jala kõrgusel – pealtkuulamiseks täiuslik – ning ma arvasin, et Fleur püüdis mind tagasi reaalsusesse tuua. Fleur, firma reklaamikirjutaja, teadis minu armumisest. Kõik teadsid.

Kõhatasin kurgu puhtaks ja sirutasin käe paki järele. Mark hoidis sellest veel minuti kinni, muiates enne, kui lahti lasi. Kingitus oli pakitud rõõmsasse kollasesse paberisse. Kollane on minu lemmikvärv. Kas ma ütlesin seda talle kunagi? Kas ta oli selle väikese fakti salvestanud samamoodi, nagu mina salvestasin kõik asjad, mida ta mulle kunagi öelnud oli? Ma mõtlen tõepoolest, et see saab vaevalt kokkusattumus olla, kas pole? Mark naeratas mulle ja mu puperdav süda jõnksatas, seiskus ning kiirendas siis. Oh issand! Kas see võib olla? Kas ta tahab lõpuks ometi minuga jälle koos olla?

Ma olin Marki firmas töötanud viimased neli aastat. Me olime ainus reklaami- ja avalike suhete agentuur Kirde-Vermontis. Meie meeskond oli väike – vaid Mark ja mina, Fleur, kontorijuhataja Karen ning kaks kahvatut arvutinohikut kunstiosakonnast, Pete ja Leila. Oh, ja Damien, Marki assistent/administraator/hüppevalmis ori.

Ma armastasin oma tööd. Ma olin oma töös silmapaistev, mida tõestas seinal olev suur plakat, mis oli peaaegu võitnud Clio, reklaaminduse Oscari. Mainitud Clio tseremoonia leidis aset ühesteist kuu eest Santa Fes. Ning selles ilusas ja romantilises linnas olime Mark ja mina lõpuks teineteist leidnud. Kuid aeg polnud tõsiseks suhteks õige. Nojah, vähemalt nii oli Mark öelnud. Tõesõna, kas mõni naine on kunagi midagi sellist öelnud? Mitte just paljudel kahekümne üheksa aastastel naistel pole ajastusega

probleeme, kui asi puudutab armastatud mehega koosolemist. Ei. See oli olnud Marki ajastus, mis polnud õige.

Aga nüüd... nüüd kingitus. Kas aeg võis lõpuks õige olla? Võib-olla nüüd, just sel päeval, mil said alguse minu kolmekümnendad ja ma astusin kümnendisse, kus naine saab tõenäolisemalt grislikarult tuuseldada kui abiellub... võib-olla oli täna tõepoolest uue ajastu algus.

„Tee see lahti, Callie,” ütles Mark ja ma kuuletusin, lootes et ta ei märka mu värisevaid sõrmi. Paberis oli must sametkarp. Ju-huu! Ma hammustasin huulde ja heitsin pilgu üles Markile, kes kehitas õlgu ning vastas mulle taas selle südant seiskava naeratusega. „Minu parim tüdruk ei saa just iga päev kolmkümmend,” lausus ta.

„Oh, väkk,” nähvas Damien uksele ilmudes. Mark heitis talle üürikese pilgu ning pööras siis oma silmad tagasi mulle.

„Tere, Damien,” ütlesin ma.

„Tere.” Ta venitas selle sõna põlgust täis kolmeks silbiks... Damien oli taas oma poiss-sõbrast lahku läinud ning vihkas hetkel igasuguseid armastusavaldusi. „Boss, Muriel on teisel liinil.”

Midagi välgatas üle Marki näo. Ärritus ehk. Muriel oli meie uusima kliendi, Bags to Riches omaniku ja asutaja Charles deVeersi tütar. See firma tootis kilekottide ja looduslike kiudude kombinatsioonist tehtud üleriideid. See oli meie seni suurim klient, tohutu tehing Green Mountaini jaoks, kelle enamik kliente asus Uus-Inglismaal. Ma olin Murieli vaid korra kohanud ning seda üksnes põgusalt, ent Mark oli lennanud San Diego vahet, kus Bags to Riches asus. Tehingu ühe osana oli Charles palunud Murielil Vermonti tulla ning töötada müügijuhina, et tal oleks keegi lähedane inimene, kes asjadel silma peal hoiaks. Ning kuna Charles maksis meile hunnikute viisi raha, oli Mark nõustunud.

Mark ei vastanud Damienile, kes värises rõõmust Marki päeva organiseerimise üle. „Boss?” ütles Damien pisut teravama tooniga. „Muriel. Mäletad teda? Ta ootab.”